

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobkyně: **Vysoká škola báňská – Technická univerzita Ostrava**, se sídlem Ostrava, 17. listopadu 2172/15, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o rozkladu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2014, č. j. ÚOHS-S140/2014/VZ-10908/2014/531/Olu/LFr,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **s e** z účtu Krajského soudu v Brně **v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 27. 11. 2014 se žalobkyně domáhala soudní ochrany proti nečinnosti žalovaného [konkrétně předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „předseda Úřadu“)] v řízení o rozkladu proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného. Uvedla, že předmětné rozhodnutí žalovaného obdržela dne 26. 5. 2014. Dne 5. 6. 2014 proti němu podala rozklad. O rozkladu však dosud nebylo rozhodnuto, ačkoli již uplynula zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Žalobkyně navrhla, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí o rozkladu do 5 dnů od právní moci rozsudku.

Usnesením ze dne 2. 12. 2014 (č. l. 17) soud žalobkyni vyzval ke sdělení, zda a případně s jakým výsledkem ve věci vyčerpala přípustné prostředky k ochraně proti nečinnosti žalovaného.

Dne 8. 12. 2014 soud obdržel sdělení, v němž žalobkyně s poukazem na názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2009, č. j. 1 Ans 2/2009-79, uvedla, že není žádných nutně uplatnitelných prostředků ochrany, které by před podáním žaloby

nevyčerpala. Z důvodu procesní opatrnosti se nicméně přípisem obrátila na předsedu Úřadu. Za tímto účelem přiložila potvrzení o odeslané zprávě ze dne 8. 12. 2014.

Žalovaný k žalobě uvedl, že do dne jejího podání žalobkyně nevyčerpala prostředky ochrany proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 zákona č. 50/2004 Sb., správní řád. Jedná se přitom o jednu z procesních podmínek nečinnostní žaloby. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 8 Ans 2/2012-278, se tato podmínka uplatní i v případech ochrany proti nečinnosti ústředního správního úřadu. Až dne 8. 12. 2014 žalovaný obdržel podání, jímž žalobkyně požádala o uplatnění opatření proti nečinnosti ve věci vydání rozhodnutí o rozkladu. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl pro předčasnost.

Zdejší soud se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že o žalobě nemůže věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Žalobkyně se u soudu domáhala ochrany proti tvrzené nečinnosti žalovaného coby ústředního orgánu státní správy, resp. jeho vedoucího, v řízení o rozkladu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného.

Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), ten, *kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky*, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Jak je naznačeno v předchozím odstavci zvýrazněním textu, jednou z podmínek řízení o tzv. nečinnostní žalobě je bezvýsledné vyčerpání prostředků na ochranu proti nečinnosti již ve správním řízení. K této problematice Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18. 10. 2007, č. j. 7 Ans 1/2007-100 (publ. pod č. 1683/2008 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), konstatoval, že „*[n]ezbytnou podmínkou řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je podle ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledné vyčerpání procesních prostředků, které má žalobce k ochraně proti nečinnosti k dispozici ve správním řízení. (...) Uvedená podmínka vychází z celkové koncepce správního soudnictví v České republice, která je založena na subsidiaritě ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob ve správním soudnictví oproti ochraně, která je těmto právům poskytována v rámci veřejné správy. Před použitím některé z žalob ve správním soudnictví je tedy nutné vždy vyčerpát řádné opravné prostředky či jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem. Tato zásada je v obecné rovině vyjádřena v ust. § 5 s. ř. s. a je pak pro jednotlivé typy žalob konkretizována v ust. § 68 písm. a), § 79 odst. 1 a § 85 s. ř. s. Takovým prostředkem ochrany proti nečinnosti je ve správním řízení žádost k nadřízenému správnímu orgánu podle ust. § 80 odst. 3 správního řádu.*“

Ke splnění této podmínky řízení žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ans 2/2009-79, podle něhož v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti ústředního orgánu státní správy nemusí účastník správního řízení využít opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Jak však správně poznamenal žalovaný, tento právní názor byl již překonán, a to konkrétně usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního

soudu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 8 Ans 2/2012-278 (publ. pod č. 3071/2014 Sb. NSS). Rozšířený senát v něm vyslovil závěr, že účastník řízení naopak je povinen vyčerpat prostředek ochrany proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu *před podáním žaloby* podle § 79 s. ř. s. i za situace, kdy se domáhá ochrany proti nečinnosti ústředního správního úřadu nebo jeho vedoucího.

Jak je v daném případě patrné z tvrzení účastníků i z předloženého správního spisu, žalobkyně před podáním žaloby bezvýsledně nevyčerpala prostředek, který jí procesní předpis stanoví k její ochraně proti nečinnosti žalovaného. Příslušnou žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 správního řádu podala až po podání žaloby.

Brojila-li žalobkyně proti nečinnosti žalovaného, resp. jeho předsedy, měla tak nejprve (ještě před podáním žaloby) učinit v souladu s § 80 odst. 3 správního řádu u nadřízeného správního orgánu (tedy u předsedy Úřadu) a teprve pokud by taková žádost nebyla úspěšná, mohla se domáhat soudní ochrany. Z tohoto důvodu soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl pro nesplnění podmínky řízení uvedené v § 79 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Výrok o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobkyni se opírá o § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. prosince 2014

JUDr. Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu

v. z. Mgr. Petr Pospíšil, v.r.
člen senátu
(§ 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s.)